

Kaj mi pomeni šola

mag. Gregor Pavlič, prof. matematike

Če seštejem vsa leta, kar hodim v šole, pridem do številke 87. »Kakšna matematika pa je to,« boste rekli, če sem letos srečal abrahama? Ja, 18 let gre k verouku, 12 let je učenja klavirja, 10 let kitare, 20 let sem gulil klopi javne šole od osnovne do magisterija in končno, 27 let že gledam dijake izza katedra (11 od teh na Škofijski klasični gimnaziji). Po vseh teh letih ni težko reči, kaj mi pomeni šola. Pomeni mi več kot le kruh (če izbiram med polčrnim in polbelim, kot optimist izberem slednjega), socialno in zdravstveno varstvo ali nabiranje let za pokojnino. Šola je prostor mojega poklica (moje poklicanosti), predstavljam si jo kot število trsov, ki mi jih je Gospod odkazal v svojem vinogradu.

Učiteljski poklic je v meni prebudil moj dobri že pokojni profesor matematike in razrednik Aleksander Cokan, da bom študiral matematiko, sem pa vedel že prej. Njegov svetli vzor pokončnega, poštenega, predanega, vedno pripravljenega in odličnega učitelja imam še danes pred očmi in sem mu zanj neizmerno hvaležen. Prva leta poučevanja, ko sem bil še »sveža metla«, je bil tudi moj mentor in mi je nevsiljivo dopovedoval, da dijakom ni treba znati toliko, kot znam sam. Počasi me je vpeljal v pisanje in je posredno »kriv« tudi za učbenike, ki so izhajali zadnja leta.

Vse šole, na katere sem hodil, so bile prostori srečanj in sreče. Koliko dobrih ljudi sem spoznal, koliko prijateljstev sklenil, koliko znancev imam vsepovsod! In kaj je več kot so odnosi, ki jih stkemo v življenju?

Šola je križišče mnogih poti. Srečujejo se učitelji in starši; včasih kot sodelavci pri skupnem projektu, žal pa včasih kot na fronti. Želim si, da bi bila šola prostor zaupanja, zavezništva, kjer bi starši in učitelji drug v drugem videli pomočnika in prijatelja.

Šola je prostor strokovnih pogovorov med učitelji različnih predmetov in znotraj strok. V učiteljih je toliko idej, didaktičnega znanja in pedagoških izkušenj, ki jih je treba le nagovoriti, spodbuditi in jim dati dihati.

Šola je končno tudi prostor samovzgoje in vzgoje. Najprej samovzgoje, saj samo notranje svoboden učitelj lahko razdaja svoje védenje in ideje, ker se zaveda odgovornosti, da ima pred seboj tudi neobremenjene in včasih še preveč svobodne poslušalce. Dati jim mora vedeti, da jih spoštuje, da so pomembni in da si želi, da ga presežejo.

Po teh malce teoretičnih vrsticah pa bi rad povedal še, kaj mi pomeni moja sedanja šola, Škofijska klasična gimnazija. Z veseljem lahko zatrdim, da je prav blizu tistega ideala, o katerem sem pravkar razpredal. Čeprav ima že častitljivih 100 let in kljub dolгим belim hodnikom in velikim učilnicam je v njej domače in prijetno. Saj šola niso zidovi, učilnice, laboratoriji, ampak predvsem ljudje in odnosi med njimi. Res pa ima naša šola pred drugimi javnimi šolami veliko prednost - to je njena nazorska usmeritev. Njen temelj je evangelij in težko bi našli boljšo protipotresno varnost. Evangelij je tista »božja pedagogika«, ki nam daje odgovore na vsa bistvena življenjska vprašanja, pa tudi na sprotne dnevne dileme.

Rad hodim v šolo in hvaležen sem Bogu za vse milosti, ki sem jih bil že deležen v svojem poklicu, in za vse, kar me še čaka.